

“Άλλοι φίλοι διὰ τῆς πρώτης αὐτῶν ἐπιστολῆς ἀποκαλύπτουσιν ὑμῖν τι δι’ ὅπερ ἐκπλήττεσθε· ἀφοῦ ἐπὶ ἔτη ἐσπουδάσατε αὐτοὺς χωρὶς ποτε νὰ τοὺς ἀκούσητε νὰ εἰπωσι μίαν λέξιν ἥτις νὰ γεννήσῃ ἐν ὑμῖν τὴν ὑποψίαν ἐκείνην, ἀνακαλύπτετε ὅτι ἔχουσιν ὑπερμεγέθη βραχίτιδα γραμματικῆς ματαιότητος, γεννηθεῖσαν καὶ αὐξηθεῖσαν μυστικῶς, νικῶσαν τὴν πεπιεσμένην δύναμιν ἐπιτηδεύματος καὶ τρόπου ζωῆς ἀπεχούσης λίαν πάσης συνοχῆς μετὰ τῆς φιλολογίας. Ἐν οἰκογενεῖα χαίρουσιν ὑπολήψεως καλῶν γραφίδων, καὶ αἱ ἐπιστολαὶ αὐτῶν, ἐν ἀγνοίᾳ ὑμῶν, ἐγένοντο τὸ ἀντικείμενον θαυμασμοῦ ἐν τῷ μικρῷ τῶν ἑαυτῶν συγγενῶν κύκλῳ. Ἄλλ’ ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν εἶνε ἀνκαλύψις εὐχάριστος. Ἡ συνδιάλεξις αὐτῶν εἶνε ζωηρὰ καὶ θερμὴ· αἱ ἐπιστολαὶ τῶν εἰσὶ κεκτενισμέναι, ἡρωματισμέναι καὶ βεβοστρυχισμέναι, κατὰ μεστοὶ φράσεων ἐκλεκτῶν, ἡδυολογιῶν γλωσσικῶν προσηρημένων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὥσπερ ἐνώτια μετὰ χωρίων περιόδων αἰτινες φαίνεται ὅτι εἶνε βήματα συνεσφιγμένα. Ζητοῦσι παρ’ ὑμῶν συγγνώμην· ἔγραψαν ἐν βίᾳ, Κύριος οἶδε πόσας μωρίας ἀρῆκαν νὰ τρέξωσι. Κακότυχοι! Ὑμεῖς ἀποκρίνεσθε.— Ἀγαπητέ μοι, ἡ ἐπιστολή σου εἶνε κειμήλιον.— Καὶ τότε ἔρχονται ἄλλαι μᾶλλον ἐπιτετηδευμέναι, αἰτινες ποιοῦσι τὸ στομάτιον στενωότερον καὶ κινοῦσι τὰς πλευρὰς μετὰ πλείονος ἐρωτοτροπίας. Ἐνίοτε καὶ προδίδονται· ἡ ἐπιστολή εἶνε εὐθεῖα καὶ χαρίεσσα μέχρι τοῦ μέσου· ἀλλ’ ἠναγκάσθησαν νὰ διακόψωσιν αὐτὴν καὶ ἐτελείωσαν ἐν ταχύτητι καὶ οὕτως ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι χαρακτήρ, ὕψος, γλώσσα, ὀρθογραφία, τὸ πᾶν ἐν ἀταξίᾳ.

* *

Εἰσὶ φίλοι τούναντίον, ἐξ ἐκείνων οὓς ἐνοχλοῦσιν αἱ μαῦραι λέξεις, βάρβαροι καὶ τραχεῖς ὡς λίθοι, πλήρεις ζωῆς, καὶ ἀπλοὶ μέχρι τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς, οἵτινες ἔχουσιν ἀπὸ τῆς φύσεως τὴν ἐμπνευσιν, τὸ δῶρον, θέλω νὰ εἰπῶ, τῆς ἐπιστολῆς, καθὼς ἄλλοι ἔχουσι τὴν ἐπιτηδειότητα εἰς τὴν διήγησιν ἢ τὴν μίμησιν τῶν ὑποκρίσεων καὶ τῶν φωνῶν. Ἐν στιγμῇ εὐδιαθεσίας, ἀποτείνουν ὑμῖν ἐπιστολάς ἀτελευτήτους, μιᾶς μόνης κυμάνσεως, αἰτινες φαίνονται αὐτοσχεδιάσματα ῥητορικὰ στενογεγραμμένα, καὶ ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς νὰ τὰς ἀναγνώσητε ἀπνευστί, ὥς τινα ὑπερμεγέθη στροφὴν ἐν ἣ τὸ αἶσθημα τανυτεύεται μέχρι τοῦ τελευταίου στίχου· ἐπιστολαὶ αἰτινες παρουσιάζουσιν ὑμῖν τὴν φωνὴν τοῦ φίλου τὴν ὄψιν καὶ τὰς κινήσεις τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ τῶν χειρῶν· πλήρεις σολισμῶν καὶ εὐμενείας, περιόδων ἡκρωτηριασμένων, παρενθέσεων ἀκριτομύθων, σημείων θαυμαστικῶν διεσπαρμένων ἀφειδῶς, φράσεων τρεῖς ὑπογεγραμμένων, λέξεων γαλλικῶν καὶ ἐγχωρίων, ἀλμάτων ἀχαλινώτων, καὶ ἐπαναλήψεων γελοίων ὀρμητικαῖ, πειστήρια, συγκινητικαὶ καὶ εἰς προσθήκην, ἀντιγραφαὶ ἐλίγδην, μετὰ περιθώρια πλήρη, μετὰ τέσσαρα ὕστερόγραφα, σελίδα ἐσχισμένην εἰς τὸ βάθος, μετὰ μίαν κηλίδα ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς, μετὰ τὸ γραμματόσημον ἀντεστραμμένον,

καὶ ὀλίγην κόριν σιγάρου ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος· ἐπιστολαὶ ἀνθηραὶ καὶ σπαίρουσαι, αἰτινες ἐν μέσῳ τῶν πολλῶν ἄλλων ἅς λαμβάνετε, μεστῶν φιλικῶν ἐνδείξεων καὶ δολιοτήτων, προξενοῦσιν ὑμῖν τὸ ἀποτέλεσμα ἐνὸς πλήρους ὀρεινοῦ πότηρίου οἴνου, ὅπερ ἐπίετε ἐν μέσῳ τῶν φαρμάκων βαρείας ἀναρρώσεως.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

“Ὅτε ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἑρρίκος ὁ 18^{ος} ἀνέδειξεν ἐμπότην εὐπατρίδην τινα, καὶ ὅτε οὗτος γονυπετῆς ἔλεγε τὸ σύνθημα: *Domine, non sum dignus* (Κύριε, δὲν εἰμαι ἄξιος), ὁ βασιλεὺς ἀπήντησε μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῦ ζωηρότητος: «Τὸ γνωρίζω πολὺ καλά, ἀλλὰ τοῦτο γίνεται ἐνεκα τῆς συστάσεως τῆς Κυρίας Ν. . . »

* *

Ταυτότης καλλιτέχνου. Ταξειδεύων ἐν τινι μικρᾷ πόλει τῆς Ἑλβετίας ὁ μεγαλοφυὴς ἰχνογράφος Γουσταῦς Doré, παρετήρησεν ὅτι εἶχεν ἀπωλέσει τὸ διαβατήριόν του. Πάραυτα παρουσιάζεται εἰς τὸν Δήμαρχον ἵνα χορηγήσῃ αὐτῷ νέον, ἐνῶ συγχρόνως δίδει καὶ τὸ ὄνομά του. «Διατείνεσθε ὅτι εἴσθε ὁ Γουσταῦς Doré, ἐγὼ δὲ οὐδένα λόγον ἔχω ἵνα ἀμφιβάλλω περὶ τούτου», ἀπήντησεν ὁ Δήμαρχος· «ἐν τούτοις δὲν θὰ δυσκολευθῇτε, πιστεύω, ἐὰν ἀκόμη ἀκριβέστερον πιστοποιήσητε τοῦτο. Ἰδοὺ, ἐδῶ ὑπάρχει χάρτης καὶ μολυβδοκόνδυλον· ὑλικῶν περισσοτέρων δὲν ἔχετε βεβαίως ἀνάγκην». Ὁ Doré πλησιάσας πρὸς τὸ παράθυρον, ἔβλεπε πρὸς τὰ κάτω τὴν ἀγοράν, ἐν ἣ οἱ πωληταὶ ἰχθύων καὶ παντὸς εἶδους προϊόντων εἶχον ἐκθέσει τὰ ἐμπορεύματά των πρὸς πώλησιν. Δι’ ὀλίγων χαριέντων γραμμῶν ἐσκιαγράφησε πάραυτα χωρικούς τινες πωλητὰς γεωμήλων, ἔθεσε τὸ ὄνομά του ἐν τῇ γωνίᾳ, καὶ ἐνεχείρησε τὸ φύλλον εἰς τὸν Δήμαρχον. «Τὸ διαβατήριόν τας εἶναι ἤδη ἐτοιμον», ὑπέλαβεν οὗτος, ἀφοῦ προηγουμένως παρετήρησεν ἀκριβῶς τὸ ἰχνογράφημα, «ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως νὰ κρατήσω τοῦτο ὡς ἐνθύμιον, εἰς ὑμᾶς δὲ νὰ δώσω ἕτερόν τι σύνθημα».

* *

“Ὅταν ὁ Λέων ἐγερθῇ περίξ τὸ πᾶν τρομάζει· οὐχ ἥττον ἐμποιεῖ φρίκην ὁ ὁδοὺς τῆς Τίγρεως. Πλὴν πάντων τρομερότερον ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ πλάνῃ του.

Σίλλερ

* *

Προσφιλὴς μοι εἶνε φίλος· πλὴν καὶ τὸν ἐχθρὸν πρέπει νὰ ὠφελῶ. Ὁ μὲν φίλος μοι δεικνύει ὅτι δύναμαι· ὁ δὲ ἐχθρὸς μοι διδάσκει ὅτι ὀφείλω νὰ πράττω.

Σίλλερ

* *

Οἱ ἀληθεῖς φίλοι ἐραστάς ὁμοιάζουσι τοῦλάχιστον δι' ἀμ-
φότερα τὰ εἶδη ἢ γραφίς εἶνε τόσοι εὐχάριστοι ὥστε ὅσῳ ἐμ-
βάπτεται τόσο λαμβάνει νέας δυνάμεις, γεννᾷ νέας ιδέας
καὶ αὐξάνει τὸ αἶσθημα.

Βέλτερος

ΠΟΙΗΣΙΣ

Τῇ ΔΕΣΠΟΣΥΝῃ Κ. . . .

Κατὰ παράκλησιν τοῦ φίλου κόμητος Patent.

Ὅτε προχθὲς ἐπαίζομεν ὁμοῦ à quatre mains
κ' οἱ δάκτυλοί μου ἤγγισαν τὴν χεῖρά σου τυχαίως,
παρέλειψας ἐν σόλ, ἐν λά, ἐν σὶ θεμὸν enfin,
κι' ὡς λάβη τὰ ἐξέλαβον οἱ φίλοι μας μοιραίως.

Ἄλλ' ὅχι· δὲν μὲ ἀπατᾷ τὸ βλέμμα σου ὧ φίλη·
δὲν μ' ἀπατᾷ ἡ θελκτικὴ μελαγχρινὴ μορφή σου·
πολλὰ μοὶ λέγουν τὰ λεπτὰ κοράλλινά σου χεῖλη,
καὶ μ' εἶν' ἀρκούντως ἐγγλωττός ἡ τρέμουσα φωνή σου.

«Σὲ ἀγαπῶ» προφέρουσι τὰ τρία σφάλματά σου.
τὰ σιωπῶντα χεῖλη σου, τὸ εὐχαρί σου στόμα.
«Σὲ ἀγαπῶ» μοὶ λέγουσι τὰ θεῖα βλέμματά σου,
ἡ δὲ φωνή σου μὲ ὕψ' εἰς τοῦραν' οὐδὲ τὸ δῶμα—

Ὅτ' ὡ μ' ἀρέσκεις, ἄφρονος. . τρέμουσα. , θεσπεσία·
ναί· μὲ μαγεύει φίλη μου αὐτὴ σου ἡ δειλία.
εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ θεοῦ! ὦραία ἁρμονία,
ὅταν τὰ χεῖλη σιωποῦν, καὶ πάλλετ' ἡ καρδία.

Ἄλλ' ἂν ἐγὼ ὧ συμπαθὲς, ὧ κόρη ἐρασμία
ἐμάρτευσα τὰ μύχια τῆς εὐγενούς ψυχῆς σου,
σὺ δὲν διέγνως πρὸ πολλοῦ ὅτ' ἡ ἐμὴ καρδία
ἀνήκει σοι, κ' εἴμ' ὁ θερμός, ὁ λάτρης ἐραστής σου :

Κάτρον τῇ 1 Φεβρουαρίου 1886.

Σ. Ι.

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Ἐπὶ τάφον καθημέρη
Νέα τις περθηφοῦσα
Πολλὴν ὥραν ἐκεῖ μένει
Σκεπτικὴ βαρναλγοῦσα.

— Ἐλθέ Χάρε τὴν ζωὴν μου
— Ν' ἀφαιρέσης τὴν ἀθλίαν
— Αὐτρωσόν με ἀπ' αὐτὴν μου
— Τὴν μεγάλην δυστυχίαν

— Ἡ ζωὴ μοὶ εἶνε ἄχθος
— Ἀφοῦ πέθανεν ἐκεῖνος
— Ὅστις κεῖται εἰς τὸ βάθος!
— Ἐμαρᾶνθ' ὡς ὁ κρῖνος!

— Ἡ ἀθλία δὲν ἤξεύρω
— Εἰς τὸν κόσμον εὐτυχίαν
— Καὶ τὸν θάνατον θὰ εἶρω
— Ἀληθῆ παραμυθίαν!

Ἄλλ' ὁ ἥλιος κατῆλθε
Φεύγει τότε ὥχρ' ὅσα
Ν' ἀποθάνῃ τῇ ἐπῆλθε
Δηλητήριον πιῶσα.

Μάρτιος 1885.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΜΑΓΓΙΩΡΟΣ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ

Κρῖνος ὄρατος πάλλευκος καὶ μῦρα ἀποπνέων
Ἦνθει πρὸ χρότων βαδινὸς εἰς δυχτὴν βυακίου
Ἐρίοτε τὸν ἔλουν τὸ νῆμα παραρρέων
Κ' ἐψαλ' ἡ αὔρα τὰς στιγμὰς τοῦ εὐαρθοῦς του βίου.

Ἵπὸ τὸν γνόφον τῆς νυκτὸς προσέκλινεν ἡρέμα,
Κλ' ὅτ' ἡ αὐγὴ ἀνέτελε τὴν κεφαλὴν του αἶρων
Περιβάλετο φαιδρὸς λαμπρὸν ἐκ δρόσου στέμμα
Κ' ἐδέχετο τοὺς ἀσπασμοὺς τῆς χρυσαλλίδος χαίρων.

Ἄλλ' οἶμοι! . . . αἶφνης θύελλα καὶ καταγίγξ ἀγρία
Θραύει τὸν κρῖνον πρόρριζον, καὶ τὸν συμπαρσύρει
Μὲ ἀκατάσχετον ὀρμὴν ἐν ὕψει ἀπαισία,
Κλ' ἐν μέσῳ βράμνῳ, ἀκαρθῶν καὶ βρύων τὸν συμφύρει.

Οὐδεὶς, οὐδεὶς τὸν βοηθεῖ, οὐδεὶς ἐκτείνει χεῖρα,
Ἐκ τῆς μοιραίας συμφορᾶς τοῦ χάους τὰ τὸν σώσει
Ὅταν ἐπέλθῃ ἀπηνής φρεῖ . . . καὶ σκληρὰ ἡ μοῖρα,
Οὐδεὶς εὐρίσκειται σωτὴρ βοήθειαν τὰ δώση.

Ἦ εὐτυχεῖς! ἀφήσατε τὰ θραύοντ' ἀερινάως,
Καὶ τὰ καταποντίζονται εἰς συμφορῶν κενθμῶνας
Οἱ δύσμοιροι . . . καὶ εἰς αὐτὸ θὰ δυνηθοῦν τὸ χάος
Νὰ στέψωσι τοῦ βίου τὼν τοὺς θλιβεροὺς ἀγῶνας.

Οἰκτρὸς τὸ θῆμα σύρεται τῆς γαύρου καταιγίδος,
Εἰς τῶν φευγμάτων τὴν ὀρμὴν καὶ ἀτακτιζοῦται
Τὸν ἀναμένει ὁ βυθός, ἀλλὰ πρὸ τῆς κρηπίδος
Βράχος στερεὸς τὸν σταματᾷ κλ' εὐνὸς τὸν ἐγκολποῦται.

Τί βλέπω εὐτυχεῖς θνητοὶ καὶ δυματοὶ σωτῆρες;
Ματαίως ἠγωνίσθησαν ἡ μοῖρα καὶ ἡ φύσις,
Καὶ ἄκρα γῆς ἐτόλμησε τὰ ἀντιστῆ ταῖς μοῖραις;
Ἄλλ' εἶναι ξέναι δι' ἡμᾶς τοιαῦται συγκυρήσεις.

Χαῖρέ μοι βράχε συμπαθὲς! μόνον αὐτὸς ἠσθάνθη
Τὴν συμφορὰν τοῦ κρίνου μου καὶ τὸν ἐρεκολπώθη
Νέαν ζωὴν ἐνέπνευσεν εἰς τὰ λευκά του ἄνθη,
Καὶ μόνον μόνον δι' αὐτοῦ διὰ παντός ἐσώθη.

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατύος.

Φεβρουαρίῳ 1886.